

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Mgr. Š. M.**
bytem X
zastoupená Mgr. Michalem Nerudou, advokátem
se sídlem náměstí Čs. legií 500, Pardubice

proti
žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4 – Michle

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 21. 6. 2024, č. j. 15076-8/2024-900000-317, a ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15074-5/2024-900000-317,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně svojí žádostí ze dne 11. 5. 2021 požádala o převedení do služebního zařazení ze 7. tarifní třídy do 8. tarifní třídy a požádala, aby jí byl doplacen rozdíl mezi jí vyplacenou

mzdou a mzdou vyplacenou jejím kolegům vykonávajícím práci metodiků se stejnou služební činností avšak v 8. tarifní třídě, a to od prosince 2018 do doby nového zařazení. Tento nárok žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že její kolegové vykonávající stejnou činnost byli zařazeni do vyšší tarifní třídy než ona. O žádosti o doplatek platu stanoveného mezi 7. tarifní třídou a 8. tarifní třídou za období od 1. 12. 2018 do 31. 5. 2021 rozhodl ředitel sekce 03 – Pátrání Generálního ředitelství cel (dále jen „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 13. 3. 2024, č. j. 15076/2024-900000-03, tak, že tento zamítl. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 6. 2024, č. j. 15076-8/2024-900000-317, a rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojí podanou žalobou.

2. Podáním ze dne 8. 11. 2022 žalobkyně požádala o navrácení místa metodika trestního řízení v 8. tarifní třídě a doplacení ušlé mzdy, které byla zbavena. Dále vysvětlila, že si je vědoma, že osobní příplatek a odměna je nenárokovou složkou platu. O žádosti ze dne 8. 11. 2022 o poskytnutí příplatku a poskytnutí odměny rozhodl služební funkcionář usnesením ze dne 13. 3. 2024, č. j. 15074/2024-900000-03, tak, že řízení o této žádosti zastavil, jelikož tuto žádost shledal zjevně právně nepřipustnou. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15074-5/2024-900000-317, a rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojí podanou žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) na úvod této části poznamenává, že argumenty vznesené v podané žalobě jsou prezentovány velmi zmateně. V takové míře, že je často nesrozumitelné, co žalobkyně namítá, či čeho se domáhá. Žalobkyně v podané žalobě rovněž prolíná a vzájemně zaměňuje civilněprávní argumentaci s argumentací rozhodnou v právě posuzované věci [žalobkyně se např. domáhá toho, aby soud přikázal žalovanému zaplatit žalobkyni určitou částku (bod II. žalobního petitu)], popř. žalobkyně zjevně nepochopila roli a pravomoc správních soudů [žalobkyně se domáhá toho, aby sám soud vydal správní rozhodnutí (bod 3.12 žaloby)]. Žalobkyně rovněž bez patřičného rozlišení reaguje na tvrzení žalovaného či služebního orgánu, aniž by bylo patrné, v jakém rozhodnutí měl správní orgán dané vyslovit, a zda tak měl učinit vůbec v řízení, které je nyní předmětem žaloby. Podaná žaloba tak působí velmi chaoticky. V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud tak bude v dalších bodech rekapitulovat žalobní námitky tak, jak je při nejlepší vůli pochopil, aniž by však překročil limity své činnosti a za žalobkyni žalobní námitky domýšlel. Nebude-li soud některá žalobní tvrzení rekapitulovat, znamená to, že tato tvrzení za žalobní námitku nepovažoval (např. bod 1.3 žaloby, ve které žalobkyně uvedla, že není zřejmé, proč nebylo po 11. 11. 2021 zahájeno správní řízení, aniž by však z dalšího tvrzení žalobkyně vyplynulo, že se jedná o

Shodu s prvopisem provedla S. K.

nezákonnost, kvůli které se domáhá zrušení žalobou napadených rozhodnutí; nebo bod 2.4 žaloby, kde toliko poznamenala, že plénum Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 1/19 řešilo systémovou podjatost, aniž by jakkoliv namítala, že v nyní posuzované věci byly její vznesené námitky podjatosti posouzeny nesprávně).

4. **Žalobkyně** v podané žalobě primárně namítá, že na rozdíl od jiných regionálních metodiků, kteří byli zařazení do 8. tarifní třídy, ona byla od 31. 12. 2018 zařazena do 7. tarifní třídy. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3955/2018, namítá, že má právo na stejnou odměnu, jelikož vykonávala stejnou práci. Žalobkyně v podané žalobě poukazuje na trvající šikanózní jednání ze strany služebních funkcionářů.
5. Žalobkyně sporovala příslušnost správního úseku městského soudu k projednání podané žaloby, jelikož je názoru, že zařazení pro výkon činnosti u bezpečnostního sboru nemá veřejnoprávní ale soukromoprávní charakter. Namítá, že příslušníci bezpečnostního sboru nejsou občany druhé kategorie a mají zachována stejná práva jako civilní zaměstnanci. Žalobkyně podala žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 a pro jistotu i nyní posuzovanou žalobu.
6. Žalobkyně namítá, že celé správní řízení trvalo více jak 3 roky. Předmětem řízení zahájeného přípisem služebního funkcionáře ze dne 14. 2. 2022, sp. zn. 9725/2022-900000-03, bylo neoprávněné odejmutí specializační činnosti žalobkyni a nerovný přístup spočívající v jejím zařazení pro výkon této činnosti do nižší platové třídy. Služební funkcionář vydal rozhodnutí, jež jsou předmětem podané žaloby (dvě prvoinstanční rozhodnutí), a třetí rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala odvolání, o kterém žalovaný nerozhodl. Usnesením ze dne 13. 3. 2024 služební funkcionář zastavil řízení o žádosti ze dne 8. 11. 2022 o údajném zvýšení osobního příplatku a o poskytnutí odměny. Žalobkyně namítá, že takto podanou žádost nepodala, nýbrž namítala šikanózní jednání služebních funkcionářů za to, že se domáhá svých práv a oprávněných zájmů. Namítala, že šikanózní jednání spočívá mimo jiné i v nerovném přístupu v odměňování, a to v absenci zvýšení osobního příplatku. Zvýšení osobního příplatku a poskytnutí odměny jako nenárokové složky platu, však nebylo předmětem řízení zahájeného přípisem ze dne 14. 2. 2022, sp. zn. 9725/2022-900000-03. V rozhodnutí služebního orgánu ze dne 13. 3. 2024 bylo rozhodnuto pouze o doplacení rozdílu základního tarifu stanoveného mezi 7. tarifní třídou a 8. tarifní třídou za období od 1. 12. 2018 do 31. 5. 2021 ve výši 66 925 Kč, ale ani tato částka nebyla předmětem řízení. Služební funkcionář nebyl v rámci daného řízení oprávněn rozhodovat třemi rozhodnutími a nebyl oprávněn rozhodovat o věcech, které nebyly předmětem řízení. Služební funkcionář měl naopak rozhodnout o věcech, které předmětem řízení byly. Služební funkcionář tak doposud nerozhodl o neoprávněném odejmutí specializační činnosti žalobkyni a o odstranění nerovného přístupu jejím zařazením do 7. tarifní třídy.
7. Žalobkyně byla rozhodnutím služebního orgánu ze dne 31. 12. 2018, č. j. 71299/2018-900000-405-31624, pro výkon specializační činnosti (metodická podpora procesních postupů v trestním řízení) zařazena do 7. tarifní třídy. Měla být však zařazena do 8. tarifní třídy. Od 1. 6. 2021 byla žalobkyni specializační činnost odejmuta. Toto odejmutí považuje žalobkyně za protiprávní. Odejmutí by muselo být řádně odůvodněno. Na odejmutí byla poprvé upozorněna dne 4. 5. 2021. Podáním ze dne 11. 5. 2021 požádala o navrácení specializační činnosti a zařazení do 8. tarifní třídy. Zároveň uplatnila svůj nárok na doplacení rozdílu mezi vyplaceným služebním příjmem a příjmem, na který jí vznikl nárok z důvodu nesprávného zařazení, a požádala o odstranění nezákonné nerovnosti. Žalobkyně v podané žalobě uvedla následující: „*Není přitom rozhodující, co služební funkcionář uvedl v rozhodnutí, co je jeho*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

obsahem, co uvedl v popisu pracovní činnosti žalobkyně a co uvedl jako doplňující popis pracovní činnosti, když byl jeho postup zařadit žalobkyni do nižší tarifní třídy pro výkon specializační činnosti v rozporu s ústavním právem na rovné zacházení, tudíž vydal rozhodnutí nezákonné a tento jeho postup je jako takový nepřípustný.“ Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně v rozporu s ústavním pořádkem a § 77 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

8. Žalobkyně namítá, že rozdělení řízení služebním orgánem do tří částí a vydání tří rozhodnutí v jedné věci, v nichž není ani řešen samotný předmět řízení, představuje porušení zásady zákonnosti a právní jistoty.
9. Žalobkyně namítá, že žalovaný se v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024 nezabýval její argumentací o porušení ústavního principu rovnosti a porušení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru. Žalobkyni byly přiznávány odměny, není tak pravda, že by nedosahovala potřebné úrovně schopnosti pro zastávanou pozici. Bylo-li by možné přisvědčit argumentaci žalovaného, dle kterého je významné pouze to, jaký byl základní tarif příslušníku přiznán, byl by § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru vyprázdněn. Podle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17 (N 152/90 SbNU 463; 235/2018 Sb.), výkon funkce v bezpečnostních sborech nemůže příslušníka sboru zcela zbavit ústavně zaručených práv a svobod. Žalobkyně odkázala na čl. 36 odst. 1 (soudní ochrana) a čl. 38 odst. 1 Listiny (zákonný soudce). Úkony související s vydáním personálních rozhodnutí s pravomocí státu a vrchnostenským postavením nesouvisí a mají ryze pracovněprávní charakter. Žalobkyně uvedla, že *„napadá celé nerovné jednání služebního funkcionáře, které zahrnuje jeho rozhodnutí zařadit žalobkyni do nižší tarifní třídy, než do jaké měla pro výkon specializační činnosti být zařazena, tak i na to navazující vydání všech nezákonných rozhodnutí a aktů řízení“*. Žalobkyně v podané žalobě argumentovala příslušnými ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu.
10. V žalobním petitu se žalobkyně domáhá toho, aby soud zrušil obě žalobou napadená rozhodnutí, přiznal žalobkyni specializaci, která jí byla odejmuta, přikázal žalovanému, aby žalobkyni doplatil rozdíl mezi tarifní třídou 7. a tarifní třídou 8. za období od 1. 12. 2018 do 31. 5. 2021 a za období od 1. 6. 2021 do 30. 9. 2024, a uhradil náhradu nákladů řízení.
11. V podání ze dne 22. 8. 2024 žalobkyně reagovala na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku ve výši 6 000 Kč (3 000 Kč za každé z žalobou napadených rozhodnutí). Namítala, že podala toliko jednu žalobu, přestože podání směřovalo proti dvěma rozhodnutím. Byl to totiž služební funkcionář, kdo ve věci jednoho podání ze dne 11. 5. 2021 vydal celkem 3 rozhodnutí a odvolací orgán rozhodnutí dvě. Takový postup nepovažuje žalobkyně za zákonný. Naopak se jedná o snahu služebního funkcionáře zahltit žalobkyni více řízeními.
12. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že podaná žaloba je kompilátem žalobkyní podaných odvolání a tvoří většinou argumentaci, která s předmětem řízení nesouvisí. Dle žalovaného je žaloba spíše žalobou antidiskriminační, k jejímu projednání není městský soud příslušný. Žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou ve svých rozhodnutích. Ke svému rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024 uvedl, že s odkazem na judikaturu velmi podrobně vysvětlil, že pro zařazení žalobkyně do příslušné tarifní třídy není rozhodující skutečně vykonávaná práce, nýbrž systemizované služební místo, služební hodnost a presumovaná náplň služební činnosti daného služebního místa žalobkyně, na které byla ustanovena konstitutivním pravomocným rozhodnutím služebního funkcionáře. V případě žádosti žalobkyně je podstatná „titulová“ rovina. Vzhledem k veřejnoprávní povaze služebního poměru tedy

neobstojí v žalobě uvedené odkazy na zákoník práce či soukromoprávní judikaturu, které řeší právní vztahy subjektů v rovném postavení. Žalovaný doplnil, že Obvodní soud pro Prahu 4 v řízení o totožné žalobě žalobkyně usnesením ze dne 27. 8. 2024, č. j. 7 C 191/2024-20, rozhodl o své věcné nepříslušnosti a deklaroval veřejnoprávní povahu služebního poměru. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný doposud nerozhodl o jejím odvolání, které podala, netýká se to nyní žalobou posuzovaných rozhodnutí. Obdobné platí o námitkách, kterými žalobkyně namítá, že nebyl vyčerpán celý předmět podaných žádostí – předmětem nynějšího soudního řízení je toliko přezkum napadených rozhodnutí. K systémové podjatosti žalovaný uvedl, že o těchto námitkách bylo rozhodnuto, přičemž žalobkyně se vzdala práva odvolat se proti těmto rozhodnutím.

13. **Žalobkyně** v doplnění ze dne 12. 8. 2025 shrnula svoji žalobní argumentaci a navrhla k provedení nové důkazní prostředky.

III. Ústní jednání

14. Žalobkyně na ústním jednání dne 13. 8. 2025 zopakovala svoji argumentaci prezentovanou již v podané žalobě. Mimo jiné zdůraznila, že žalovaný doposud nijak nerozhodl o její žádosti o navrácení specializační činnosti. Již z toho důvodu by měla být napadená rozhodnutí zrušena.
15. Žalovaný setrval na svém již vyjádřeném názoru a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Soud k důkazu neprovedl důkazní prostředky, které žalobkyně navrhovala, a které jsou součástí správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud dále neprovedl k důkazu žalobu žalobkyně ze dne 7. 1. 2024, kterou se domáhala ochrany její osobnosti, jelikož tato žaloba není pro posouzení věci podstatná. Stejně tak soud k důkazu neprovedl rozhodnutí o odměnách žalobkyně a metodickou podporu zpracovanou žalobkyní, kterou chtěla žalobkyně prokázat kvalitu její odváděné práce. Tyto skutečnosti nejsou pro posouzení věci podstatné a ani mezi stranami není sporné, že by žalobkyně odměny obdržela. Konečně soud k důkazu neprovedl ani přehled příslušníků zařazených na pozici metodik specialista a jejich tarifní zařazení, když ve věci není podstatné to, na jakých pozicích a v jakých tarifních třídách byli zařazeni jiný příslušníci než žalobkyně. Soud k důkazu provedl popis služební činnosti žalobkyně ze dne 1. 12. 2018, ze dne 1. 1. 2019 a ze dne 1. 6. 2021, dále k důkazu provedl list přílohy č. 3 k vnitřnímu předpisu č. 34/2017 a tabulku označenou jako příloha č. 1 rozkazu č. 43/2023.

IV. Posouzení žaloby

17. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

IV. 1 Příslušnost správního soudu

18. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je ve věci věcně příslušný soud, jelikož žalobkyně trvá na příslušnosti civilního soudu.

19. Městský soud nepochybuje o své věcné příslušnosti projednat posuzovanou žalobu. Ve věci bylo rozhodnuto o doplatku služebního příjmu. Takové rozhodnutí je dlouhodobě judikaturou přezkoumáváno právě ve správním soudnictví (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015-23, č. 3376/2016 Sb. NSS, ze dne 23. 9. 2024, č. j. 8 As 187/2023-54, ze dne 30. 8. 2024, č. j. 3 As 66/2023-66, nebo ze dne 30. 5. 2024, č. j. 6 As 288/2023-56).
20. Obdobně i rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým pro zjevnou právní nepřipustnost zastavil řízení, je setrvale přezkoumáváno soudy právě ve správním soudnictví (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 4 As 193/2022-50, ze dne 23. 2. 2023, č. j. 6 As 257/2021-31, nebo ze dne 11. 6. 2020, č. j. 4 As 489/2019-27).
21. Skutečnost, že způsob odměňování příslušníků bezpečnostních sborů spadá do pravomoci správních soudů a nikoliv soudů civilních, neznamená, že příslušníci bezpečnostních sborů jsou zbavení soudní ochrany nebo jsou občany „druhé kategorie“, jak žalobkyně uvedla v podané žalobě.

IV. 2 Předmět soudního řízení

22. Městský soud se dále zabýval otázkou předmětu správního řízení.
23. Žalobkyně ve své žádosti ze dne 11. 5. 2021 uvedla následující: *„žádám svého zaměstnavatele, aby se mnou nezacházel nerovným způsobem, když pozici se stejnou služební činností obsadil nižší tarifní třídou a tím pádem je tak ohodnocena nižší mzdou, a aby stávající nezákonný stav způsobený neoprávněným nižším odměňováním mě jako příslušnici bezpečnostního sboru vykonávající stejnou práci v rámci služby narovnal. Žádám proto, abych byla zařazena na služební místo v 8. tarifní třídě a aby mi bylo vyplaceno za období od 01.12.2018 do 31.07.2020 cca 56.800,- Kč a od dne 01.08.2020 do doby ustanovení na nové služební místo nejméně 29.500,- Kč jako úslou mzdou, celkem tedy nejméně 86.300,- Kč [...] Proto žádám, abych byla převedena do služebního zařazení ve vyšší tarifní třídě, tedy tarifní třídy 8, a aby mi byl zaměstnavatelem doplacen rozdíl mezi mně dosud vyplacenou mzdou a mzdou vyplácenou zaměstnancům Generálního ředitelství cel, Celní správy České republiky, vykonávajícím práci metodiků v ostatních regionech u dalších odborů na služebním místě s vykonávanou stejnou služební činností, ale v odlišném tarifním stupni 8 (viz § 7 zákona o služebním poměru), a to za období od prosince 2018 do doby mého nového zařazení.“* Žalobkyně v této žádosti tak požádala o převedení do služebního zařazení ze 7. tarifní třídy do 8. tarifní třídy a požádala, aby jí byl doplacen rozdíl mezi jí vyplacenou mzdou a mzdou vyplacenou jejím kolegům vykonávajícím práci metodiků se stejnou služební činností avšak v 8. tarifní třídě, a to od prosince 2018 do doby nového zařazení. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2024 služební funkcionář rozhodl o doplacení rozdílu mezi žalobkyni vyplacenou mzdou a mzdou 8. tarifní třídy za období od 1. 12. 2018 do 31. 5. 2021.
24. V žádosti ze dne 8. 11. 2022 žalobkyně požádala o upuštění od diskriminace, odstranění následků diskriminačního zásahu a o přiměřené zadostiučinění, a dále požádala, *„aby mi bylo navráceno místo metodika trestního řízení (příloha č. 61), a to v 8. tarifní třídě, a aby za dobu, kdy jsem toto místo zastávala v 7. tarifní třídě, a dále za dobu, kdy jsem byla místa bezdůvodně zbavena, mi byla vyplacena ušlá mzda. I když je osobní příplatek, ale i odměny, nenárokovou složkou platu, žádám o řádné zdůvodnění, proč mi, na rozdíl od jiných celníků/příslušníků, nebyl osobní příplatek za celou dobu mého působení u Generálního ředitelství cel zvýšen a proč jsem za předmětné období nebyla vůbec odměňována. V případě absence takového řádného zdůvodnění žádám o nápravu uvedeného. Dále žádám o vyplacení částky 4.600,- Kč, kterou jsem zaplatila*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

jako poplatek za informaci sdělenou podle zákona o svobodném přístupu k informacím, když mi tato byla jako mnou navrhovaný důkaz v předmětném řízení v žádané podobě bez řádného zdůvodnění odmítnuta.“ Žalobkyně tak požádala o navrácení místa metodika trestního řízení v 8. tarifní třídě, doplacení ušlé mzdy, vysvětlení či doplatek nezvýšení osobního příplatku a vyplacení částky 4 600 Kč za poplatek za požádanou informaci. Usnesením ze dne 13. 3. 2024 služební funkcionář rozhodl o zastavení řízení o žádosti o zvýšení osobního příplatku a poskytnutí odměny. Služební funkcionář zároveň v přípisu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 15073/2024-900000-03, kterým rovněž reagoval na podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2022, uvedl, že o změně popisu činnosti služebního místa či o jeho nahrazení se nevede řízení ve věcech služebního poměru ani ex offio, neboť takové řízení jinak nutně končí meritorním rozhodnutím, a to v případě popisu činnosti služebního místa nepřichází v úvahu. Služební funkcionář uvedl, že žádost na navrácení specializované činnosti lze vyřídit toliko neformálním sdělením a nebude jí vyhověno.

25. Z uvedeného přehledu podaných žádostí a rozhodnutí služebního funkcionáře plyne, že služební funkcionář nerozhodoval o nárocích, jež žalobkyně neuplatnila. Žalobkyně namítá, že nároky, o kterých služební funkcionář rozhodl, nebyly předmětem řízení zahájeného přípisem ze dne 14. 2. 2022, sp. zn. 9725/2022-900000-03. Dle § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru je *řízení zahájeno dnem, kdy je žádost účastníka doručena věcně příslušnému služebnímu funkcionáři*. Již podáním výše specifikovaných žádostí ze dne 11. 5. 2021 a 8. 11. 2022 byla zahájena příslušná řízení, jejichž předmětem byly nároky, o kterých služební funkcionář rozhodl.
26. Namítá-li žalobkyně, že služební orgán nerozhodl o žádosti o navrácení odejmutí specializační činnosti, z výše uvedeného plyne, že služební orgán na tuto žádost žalobkyně reagoval v přípisu ze dne 13. 3. 2024. Proti tomuto přípisu, jež žalobkyně označuje za rozhodnutí a žalovaný za prostý přípis, podala žalobkyně odvolání. Domnívá-li se žalobkyně, že žalovaný nerozhodl o tomto odvolání a rozhodnout měl, může se ochrany domáhat prostředky k tomu určenými právními předpisy, tedy zejména žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. Není tak každopádně důvodná námitka žalobkyně, že se služební orgán nezabýval její podanou žádostí.
27. Namítá-li žalobkyně, že jí byla neoprávněně odejmuta specializační činnost, je nutné uvést, že toto není předmětem nyní posuzované věci, jelikož služební orgán ani žalovaný nyní žalobou napadenými rozhodnutími nerozhodli o změně jejího služebního místa či náplně služební činnosti.
28. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že rozdělení řízení do tří částí a vydání tří rozhodnutí v jedné věci by představovalo porušení zásady zákonnosti a právní jistoty. Žalobkyně neuvedla žádné zákonné ustanovení, se kterým by takový postup měl být v rozporu. V tom, že služební funkcionář o různých žádostech podaných v různých dnech (ze dne 11. 5. 2021 a ze dne 8. 11. 2022), rozhodl dvěma rozhodnutími, nelze spatřovat snahu služebního funkcionáře žalobkyni zahltit. K námitce, že vyměřený soudní poplatek měl být toliko ve výši 3 000 Kč, jelikož žalobkyně podala jednu žádost, je nutné odkázat na § 6 odst. 9 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dle kterého je základem pro soudní poplatek každé z více rozhodnutí napadených žalobou. Jelikož žalobkyně napadla dvě správní rozhodnutí, soud ji správně vyzval na uhrazení soudního poplatku ve výši 6 000 Kč.

IV. 3 Doplatek ke služebnímu příjmu

29. Podstatou podané žaloby žalobkyně je primárně požadavek na doplacení služebního příjmu na základě premisy, že za práci, kterou vykonala, má být ohodnocena stejně jako jiní její kolegové, kteří však byli zařazení do vyšší tarifní třídy.
30. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024 uvedl, že odměňování příslušníků bezpečnostních sborů se řídí pouze konstitutivním ustanovením příslušníka na konkrétní služební místo se systemizovanou služební hodností, náplní služební činnosti a základním tarifem, nikoli na základě skutečně vykonávané práce.
31. Podle § 114 odst. 1 věty druhé zákona o služebním poměru platí, že *základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.*
32. Již z nyní citovaného § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že základní tarif je stanoven na základě zařazení do tarifní třídy a tarifního stupně, do kterého je příslušník zařazen. Základní tarif tak není určen na základě vykonané práce.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, č. 3209/2015 Sb. NSS, připomenul smysl a účel služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů: „s účinností zákona o služebním poměru došlo ke zpřísnění režimu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, což mělo být vyváжено zejména větší mírou jistoty jejich postavení a jejich odpovídajícím finančním ohodnocením. [...] Služební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat **stabilizací jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním** (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům.“ [zvýraznění doplněno městským soudem]
34. V rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014-59, Nejvyšší správní soud uvedl, že „žalobce v jím podaném odvolání požadoval zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ustanovení na služební místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě. Již z takto formulovaného podání je zřejmé, že žalobce nezpochybňoval pouze náplň služební činnosti, nýbrž i samotné ustanovení na služební místo inspektora v 5. tarifní třídě. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem žalobce, dle něhož je služební místo podle § 19 služebního zákona definováno mimo jiné služební hodností, tarifní třídou a náplní služební činnosti, přičemž tyto atributy nelze od sebe pro svou vzájemnou souvislost oddělovat. I kdyby tak žalobce skutečně v odvolání zpochybňoval pouze náplň služební činnosti, nemohlo by to mít na posouzení uvedené kasační námitky vliv, neboť náplň služební činnosti je imanentním znakem služebního místa, na které byl žalobce výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ustanoven.“
35. V rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013-21, č. 2910/2013 Sb. NSS, kasační soud uvedl následující: „Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje odlišnost veřejnoprávních vztahů vyplývajících ze služebního poměru vojáků z povolání oproti soukromoprávní povaze zaměstnanců vyplývajících z pracovního poměru (včetně státních zaměstnanců, vykonávajících

práci na základě pracovní smlouvy či jmenování, nepodléhajících služebněprávním vztahům). Zatímco u státních zaměstnanců v pracovněprávním poměru je platový výměr pouhou informací a v případě nesouhlasu zaměstnance s pracovněprávním zařazením se tento může domáhat doplacení rozdílu mezi platem dle platového výměru a platem, který zaměstnanci dle právních předpisů náleží, žalobou na plnění dle části třetí občanského soudního řádu, u vojáků z povolání jsou tyto otázky závazně rozhodovány služebními funkcionáři, jejichž rozhodnutí podléhají soudnímu přezkumu ve správním soudnictví. K tomu lze odkázat i na (pro Nejvyšší správní soud závaznou) judikaturu zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů: ‘Právní povaha služebního poměru vojáka z povolání postihuje zvláštní povahu ‘zaměstnavatele‘ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu pevného začlenění vojáka do organismu veřejné moci a účast na jejím výkonu. Tato potřeba zasahuje tak daleko, že tu nejde o modifikaci soukromoprávního poměru, ale (stejně jako u některých dalších kategorií veřejných a zvláště státních zaměstnanců) o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva. Vodítkem může být i charakter právní úpravy, kdy právě u služebních poměrů má tato úprava kodexový charakter a použití zákoníku práce je buď vůbec, nebo z převážné části vyloučeno.’ (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 4. 5. 2005, č. j. Konf 51/2004-9, č. 615/2005 Sb. NSS). Shodně judikuje i Nejvyšší soud (srov. např. rozsudky z 9. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, a ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 21 Cdo 245/2005). Z toho vyplývá potřeba, aby plat vojáka z povolání byl najisto stanoven platovým výměrem, který pak představuje právní titul pro vyplácení platu vojáka z povolání.“

36. Z uvedené judikatury plyne, že na služební poměr služebníků bezpečnostních sborů nelze bez dalšího aplikovat zákoník práce. U služebníků bezpečnostních sborů je velmi výrazně posílena právní jistota tím, že o výši služebního příjmu je nutné vydat rozhodnutí. Až (a jen) toto rozhodnutí určuje výši služebního příjmu. Výše služebního příjmu se tak neodvíjí od skutečně odvedené práce. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024 velmi přiléhavě v bodě 11 upozornil na to, že při přijetí argumentace žalobkyně by se dané pravidlo mohlo vykládat i v neprospěch služebníků - pyrotechnik by byl zkracován na služebním příjmu, protože na něj nevyšla ostrá likvidace nástražného výbušného systému; příslušníku zásahové jednotky by nebyl vyplacen celý služební příjem, neboť nevyjel k situaci s rukojmím; hasič na letišti, na kterého nevyšel požár hangáru atp. Takový výklad neodpovídá výše uvedenému smyslu zákona *stabilizovat platové nároky formalizovaným rozhodováním.*
37. O platovém zařazení žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 27. 11. 2018, č. j. 67659/2018-900000-405.3, a to tak, že byla zařazena do 7. tarifní třídy. Jiným rozhodnutím žalobkyně do vyšší tarifní třídy později zařazena nebyla. Dle tvrzení žalovaného byla následně žalobkyně rozhodnutím ze dne 3. 7. 2020, č. j. 33815/2020 900000 405.3/31624, zařazena do vyššího tarifního stupně, nikoliv však tarifní třídy. Žalobkyně netvrdí, že by se bránila proti těmto rozhodnutím. Městský soud souhlasí s žalovaným, že správnost zařazení příslušníka bezpečnostních sborů do určité tarifní třídy nelze zpochybňovat a přezkoumat v navazujících řízeních. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 11/2021-48, č. 4238/2021 Sb. NSS, uvedl následující: „K námitce stěžovatele stran stanovení služebního příjmu dle skutečně vykonávané činnosti Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry vyslovené ve věci stěžovatele v předchozím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu v této věci sp. zn. 4 As 106/2020, a sice že námitky směřující proti podkladovým rozhodnutím o stanovení služebního příjmu stěžovatele měl stěžovatel namítat v rámci samostatného přezkumu jednotlivých rozhodnutí, kterými byl stanoven služební příjem stěžovatele a jeho jednotlivé složky,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

nikoli až v rámci přezkumu rozhodnutí o stanovení výše výsluhových nároků. [...] Pokud byl stěžovatel nespokojen se svým zařazením na příslušná služební místa a z toho plynoucím ohodnocením, měl se proti rozhodnutí, kterými byl stanoven služební příjem, bránit opravnými prostředky. Pokud tak neučinil, nelze to zhojit v projednávané věci, kdy je již posuzována výlučně otázka výpočtu výsluhových nároků, nikoli tedy zařazení stěžovatele na konkrétní služební místo či stanovení konkrétní výše služebního příjmu, jak bylo vysvětleno výše.“ Obdobně Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 4 As 106/2020-35, uvedl, že „rozhodnutí stanovící výši nároku žalobce na služební příjem v rozhodném období pak nelze podrobit soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, neboť dle § 75 odst. 2 s. ř. s. lze přezkoumat v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze takové podkladové úkony správního orgánu, které nelze samostatně napadnout žalobou u správního soudu. Rozhodnutí o stanovení služebního příjmu přitom představuje úkon, který lze soudně přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.“.

38. Soud tak uzavírá, že žalobkyni byla konstitutivním a pravomocným rozhodnutím zařazena do 7. tarifní třídy. Toliko takové rozhodnutí je pro výplatu služebního příjmu rozhodné. Skutečnost, že žalobkyně měla být zařazena do vyšší tarifní třídy v souvislosti s fakticky vykonávanou prací, není podstatná. Žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3955/2018, tak na nyní posuzovanou věc nedopadá.
39. Namítá-li žalobkyně, že popis činností v bodě 12 odpovídá popisu činností metodika zařazeného do 8. tarifní třídy, soud uvádí, že s uvedeným nesouhlasí. Bod 12 popisu činností služebního místa žalobkyně platného ode dne 1. 1. 2019, jež soud provedl na ústním jednání k důkazu, je shodný s bodem 12 přílohy č. 3 k vnitřnímu předpisu č. 34/2017, jež soud rovněž provedl na ústním jednání k důkazu. Oba tyto popisy jsou shodně označeny katalogovou činností 1.1. / 7.3. Toto označení, stejně jako popis činnosti, odpovídá bodu 1.1., podbod 7.3. (označení „7. tarifní třída – komisař“) přílohy č. 1 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech. Dle soudu tak popis činnosti žalobkyně i dle vnitřního předpisu č. 34/2017 odpovídá zařazení právě do 7. tarifní třídy komisař. Soud tak má za to, že zařazení dané činnosti do 7. tarifní třídy bylo správné.
40. Žalobkyně namítá, že v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2024 se žalovaný nezabýval její argumentací o porušení ústavního principu rovnosti a porušení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru. S tímto městský soud nesouhlasí. Z rozhodnutí žalovaného je zjevné, že žalobkyně vychází z jiných premis než žalovaný. Žalobkyně je názoru, že by měla být odměňována za stejnou práci ve stejné výši; žalovaný je názoru, že je rozhodné toliko to, do jaké tarifní třídy byla žalobkyně konstitutivním rozhodnutím zařazena. Žalovaný se tak argumentací zabýval, nicméně dovodil, že vychází z nesprávného pochopení služebního poměru.
41. Dle městského není § 77 odst. 8 vyprázdněn, jak žalobkyně namítá, avšak nedopadá na právě posuzovanou věc. Jak již bylo uvedeno výše, v právě posuzované věci není možné přezkoumávat rozhodnutí, kterým byla žalobkyně zařazena do 7. tarifní třídy, a zároveň má soud za to, že žalobkyně byla do 7. tarifní třídy zařazena dle nařízení vlády č. 104/2005 Sb. správně (viz bod [39] tohoto rozsudku).
42. Měla-li žalobkyně za to, že jí byla přidělována náročnější činnost než odpovídá jí zastávanému služebnímu místu a tomuto místu odpovídající služební činnosti, mohla na tuto skutečnost upozornit a domáhat se nepřidělování náročnější služební činnosti. Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2022, č. j. 7 As 155/2022-48, uvedl, že „pokud stěžovatel tvrdí, že již v minulosti vykonával některé činnosti odpovídající 5. tarifní třídě, tvrdí tak fakticky protiprávní stav v rozporu se zákonem o služebním poměru (srov. § 116 odst. 1). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že povýšení příslušníka způsobem dle § 22 odst. 1 in fine ve spojení s § 26 odst. 3 není nástrojem napravování protiprávního stavu nebo sladování stavu faktického a právního. Pokud byl příslušník přiřazován k činnostem, které byly mimo jeho tarifní třídu, měl právo se dožadovat, aby služební orgán od tohoto postupu upustil“. V rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014-59, obdobně Nejvyšší správní soud uvedl, že „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008-109, konstatoval, že pro posouzení souladu s § 116 služebního zákona je podstatné, zda fakticky prováděný výkon služby stěžovatele odpovídá jeho zařazení do příslušné tarifní třídy v souladu se zákonem o služebním poměru a nařízením.“ To však neznamená, že je-li příslušník pověřován plněním úkolů spadajících do vyšší tarifní třídy, musí být do této třídy automaticky přeřazen. Nápravu takového právně nesouladného stavu lze totiž zajistit i tak, že nadřízený přestane příslušníkovi úkoly neodpovídající jeho tarifnímu zařazení ukládat. Právě to měl zřejmě na mysli stěžovatel, jenž uvedl, že žalobce měl na jím tvrzený rozpor upozornit nadřízeného funkcionáře a žádat po něm zjednání nápravy.“ Žalobkyně tak měla možnost domáhat se toho, aby jí služební funkcionář přestal přidělovat služební činnost, jež neodpovídala jejímu služebnímu zařazení.

43. Přestože má městský soud pochopení pro žalobkyni, která se domáhá nápravy nespravedlnosti, kterou v odlišném odměňování cítí, zpětná náhrada odvedené činnosti není možná. Jak bylo vyloženo výše, služební poměr příslušníku bezpečnostních sborů je vystaven na jiných pravidlech než standardní pracovněprávní spory.
44. Městský soud dodává, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. se dle § 78 odst. 1 až 3 s. ř. s. lze domáhat toliko zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, popř. i rozhodnutí prvostupňového, popř. snížení či upuštění správního trestu. Nelze se tak domáhat např. vydání správního rozhodnutí.

IV. 4 Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2024

45. Žalobkyně podanou žalobou napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2024, kterým žalovaný potvrdil usnesení služebního funkcionáře ze dne 13. 3. 2024. Tímto rozhodnutím služební funkcionář zastavil řízení o žádosti žalobkyně o proplacení osobního příplatku a odměny, jelikož seznal, že tato žádost je zjevně právně nepřipustná. Proti těmto rozhodnutí žalobkyně v podané žalobě namítala toliko to, že takovou žádost nepodala. S touto námitkou se soud vypořádal již výše (body [24] a [25] tohoto rozsudku). Proti rozhodnému názoru daného usnesení služebního funkcionáře a rozhodnutí žalovaného (zjevná právní nepřipustnost podané žádosti) žalobkyně nijak nebrojila. Soud, vázán žalobními důvody, tak nemá jinou možnost než zamítnout podanou žalobu i v tomto rozsahu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. 8. 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu